

Veronika

... a srdíčka v deníku

Jitka Saniová

Veronika a srdíčka v deníku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jitka Saniová
Veronika a srdíčka v deníku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

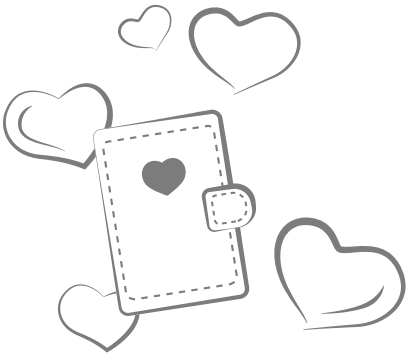
ALBATROS **MEDIA**

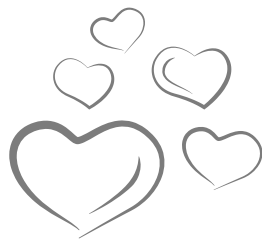
Veronika

... a srdíčka v deníku

Jitka Saniová

***Být kamarády ve chvílích pohody
je snadné. Skutečné kamarádství
však překoná i sněhovou vánici
a Mount Everest.***

Kapitola 1

Nový školní rok. Legrace s Markem.

Divná Hedvika.

„Tak to je...“

„Jo, to je fakt podrazácký.“

„A taky pěkný průšvih.“

„To jsem chtěla říct,“ souhlasila se mnou Erika a pak se podívala na Kláru. „Podrazácký je to ale taky.“

Všechny tři jsme seděly u nás v kuchyni/obýváku a nazlobeně jsme zíraly na mobil. „Holky, řekneme jí o tom?“

Erika i Klára se na mě podívaly jako na nějakého mimozemšťana a já pochopila. „No, jo, mně to hned nedošlo. Já vím, že to taky uvidí.“

„Tak jí ukradneme mobil a vrátíme jí ho zítra, až to zmizí.“

Erika uměla vždycky vymyslet nápad, jak se postavit k nějaké zapeklité situaci. Ne vždy ale byl ten nápad tak dobrý, aby vyřešil zádrhel. I tak obdivuji, jak umí být Erika akční. Všechny tři jsme se do něčeho zakously. Já a Erika do štrúdlu, Klára do jablečného muffinu.

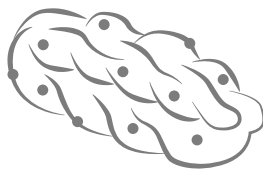
Dnes jsme se trefily do oblečení tak, že jsme byly oblečené téměř ve stejných barvách. Já a Erika jsme měly modré kalhoty a k tomu světlý svetřík (já krémový, Erika bílý). Klára si oblékla modrý svetr a bílé kalhoty s teniskami. Vypadaly jsme jako nějaké sesterské trio. Ráda si prohlížím, jak se oblékáme. To všechno bylo ale teď druhořadé.

Přemýšlela jsem, a vsadím se, že moje dvě kámošky taky, jak na tohle zareaguje Hedvika.

Mám náladu jako babiččina vánočka.
(Babička dělá bezva vánočku, až na ty
hrozinky.

Musím je vybrat, abych si pochutnala.
Dnešek byl dobrý, ale...

... pak se stala hnusná věc, jako jsou hrozinky.)

Měla bych to ale vzít od začátku:

Nový školní rok byl už měsíc v plném proudu. Klára a Dan chodili do naší třídy. Ihned se stali populární. Co ale naplat, Klára nejvíc kamarádila se mnou, Erikou a Hedvikou. Vždyť jsme spolu strávily celé letní prázdniny. Občas se stalo, že jsme na sebe zavrčely takové věci jako: „Holky, vy jste tak pitomý. Už se s vámi nebudu bavit.“ Po dramatickém prohlášení následovalo pár hodin ticha, aby maximálně následující den zapípal mobil se vzkazem typu: *Bez vás to není ono, jdeme se udobřit?*

A zbylé tři odpověděly něco jako: *Jasně! Samo sebou! Jo!*

Usmířovací schůzka začala banálním ahoj, ale už za chvíli jsme se všechny čtyři smály a něco parádního podnikly. Tyhle hádky nebyly časté, protože nám je spolu fajn.

Dan se taky skamarádil s pár kluky, nejvíc ovšem se mnou. (O tom později.) Nový školní rok přinesl jednu změnu. Hedvika začala chodit do tanečního klubu, který se zúčastňoval i mezinárodních soutěží, a to znamenalo téměř denně chodit na tréninky. Hedvika na nás měla méně času. Nejen to! Začala být divná. Jako dnes dopoledne. Po matice jsem navrhla: „Holky, mám žízeň. Jdu si do kantýny koupit něco k pití. Jdete se mnou?“

„Jasně!“ vyskočila Erika ze židle a vyjekla tak, že každý ve třídě věděl, že: „Koupím si ten jogurtový vanilkový drink. Ten je děsně dobrý. Vanilka: mňam! A co ty, Verčo?“

„Já pomerančový džus. Ten fresh. Vždycky ho vypiju najednou!“

„Jo, to jsem viděl, vážení,“ hihňal se Marek. „Verča si sedne a klidně do sebe najednou naleje celý kelímeček džusu.“ Marek předstíral, že má v ruce kelímeček, který si jakoby přenesl k puse a dělal, že pije a pije a pije: „Glo, glo, glo.“ Nakonec si utřel rukávem rty a slastně vzdychl: „Fakt dobrý.“ Všichni se smáli. Markův herecký talent je obdivuhodný. S Markem spolu chodíme. Umí být bezva i skeťák a někdy mě štve. Například před dvěma dny jsme se pohádali a já mu dodneška neodpustila, jak se mi před svými dvěma kamarády vysmíval: „No jo, Verča, ta by si dala srdíčka i na záchod.“ Jeho kámoši vybuchli smíchy. Marek pokračoval. „Růžovou by natřela i prkýnko.“ Další salva smíchu. Všichni se bavili na můj účet, ale ne hezky legračně, ale vysměvačně. Fuj, to nesnáším. A tak jsem Markovi řekla, že je pitomý, a už druhý den s ním nemluví.

Tedy snažím se.

„Hele, Verčo, ještě se čertíš?“

Nic.

Marek začal vymýšlet lichotky. „Když se takhle mračíš... hmm, a když držíš v ruce tu svou oblíbenou peněženku s kočkami... hmm, a máš vlasy jako víla Amálka... sekne ti to.“

Ani slovíčko.

„A tohle je taky boží, když se snažíš nesmát. Vážení, podívejte se na Verču, jak bojuje, aby se neusmála na Marka skeťáka.“

Erika a Klára vyprskly smíchy. A já taky. „Marku, ty jsi tak hr...“

„Tak už zase spolu mluvíme?“

„Trochu.“

„Tohle se mně na Verče líbí nejvíc,“ šaškoval Marek a celá třída se bavila. „Každý z vás by odpověděl buď jo, anebo ne,“ Marek se na mě provokativně podíval. „Verča ale řekne: trochu.“ Marek předstíral, jak horečně přemýšlí. „Takže až se Verči na něco zeptám, bude to napínavý, jestli mi odpoví. Bude to v tu chvíli ta trocha, kdy se mnou mluví...“ Spolužáci se na mě dívali. S obdivem. Tohle nebylo vysmívání. Marek všem ukazoval, jaká je se mnou legrace. A navíc to tomu skeťákovi seklo. Vzdala jsem to. Usmála se na Marka a ten viděl, že vyhrál. Fakt mu to sekne. Černé vlasy si nechal po prázdninách sestříhat tak, že mu ofina padá do očí a je téměř stejně dlouhá jako vlasy nad ušima, vzadu má krátké vlasy, ale pěkně se mu vlní. Když se směje, děsně mu to sluší. Jako teď. V takovou chvíli ho mám nejradši a musím se přemáhat, aby si nemyslel, že mu všechno u mě jen tak projde.

„Verčo, pojď, přestávka není dvě hodiny,“ hudrovala Klára. „Taky mám žízeň.“

Koukla jsem na Hedviku. „Héďo, jdeš s námi?“

A teď se to stalo. Hedvika se na nás zděšeně podívala a odsekla: „Já si nemůžu dovolit kupovat si ty vaše pitomý kalorický drinky!“ Potom se zvedla, vzala si jablko a našťvaně odešla ze třídy.

Nebyl to první případ, kdy nás odmítla, ale dneska byla i pěkně protivná. Odcházely jsme do kantýny s pocitem, že se s Hedvikou něco děje.

Zbytek dne proběhl normálněji. Hedvika ale nešla na oběd, prý jí stačí jen proteinová tyčinka. A pak hnala na trénink. A zatímco jsme se já, Erika a Klára brouzdaly k nám domů, Klára najednou vykřikla: „Podívejte se, co se objevilo na instáči.“

U nás doma jsme si vzaly sladké občerstvení, protože dnešní rajská nebyla nic moc a zákusek byl přímo odporný. Snad jen v naší kantýně jde udělat z dobré palačinky cár potrhaného připáleného těsta s neurčitou šlichtou uvnitř.

A i když nám domácí sladkosti chutnaly, nebylo nám do řeči jako jindy. Koukaly jsme na fotky na instagramu, na nichž byla Hedvika.

Jak při tréninku spadla. Jak smutně stojí před trenérkou a je jí do breku. Poslední fotka

ukazovala, jak Hedvika sedí v šatně a brečí.

Nejhorší byly komentáře pod fotkami. „*Ta*

šikmoočka je jako dřevo... proč ji už trenérka dávno nevyhodila... ona bulí pořád...

jak ji mohla trenérka vzít do našeho klubu,

když je jako kláda. Má tlustý boky a šíleně dupe...“

Všechny tři jsme se dívaly na fotky se smutkem. Ovšem nejvíc jsme se bály, co to udělá s Hedvikou.

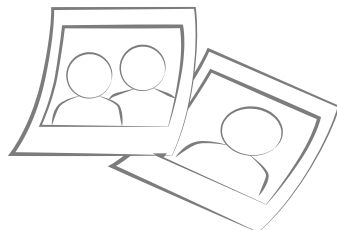
„Holky, musíme si s Hédou promluvit?“

S Erikou jsme souhlasily, ale: „Jak to uděláme? Od té doby, co chodí do toho klubu, byla s námi jednou v kině a i tam přišla pozdě. O víkendů trénuje...“

„Mám plán!“

Zdrceně jsme se podívaly na Eriku. Klára to vyřkla za mě. „Jestli bude takový jako ten, že ukradneme Hédě mobil, tak to bude pecka.“

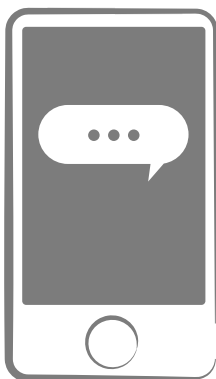
Smály jsme se. S Erikou je zábava. Klára si ke mně přisedla. „Verčo, teď jsi Hedvika.“ Naklonila se ke mně a začala přehrávat: „Hédo, promiň. Erika měla geniální nápad. Podívej, támhle letí ptáček,“ ukázala na strop a my na to skočily! S Erikou jsme zvedly hlavy a Klára mi šlohla mobil. Okamžitě jsem vyskočila a hnala se za Klárou. Honily jsme se okolo gauče. Klára se hihňala. „Rozluč se se svým mobilem, Verčo... vlastně Hédó!“ Bylo to tak praštěný, ale právě tohle jsme nyní potřebovaly.

Vtom mi zapípal mobil. Klára se tak lekla, že ho upustila, našťěstí na gauč. I tak jsem Kláru obdařila pohledem ježibaby z Mrazíka (tak my čtyři označujeme hrozivý pohled s přivřenýma očima a pevně stisknutými rty).

„Sorry. Dopadlo to ale dobře.“

Vzala jsem si mobil a za pár sekund vykulila oči. „Holky, podívejte se, kdo mi píše.“

Kapitola 2

Nejhezčí pupík. Legrace s Erikou.

Hnusná nálada.

Vzkaz jsem dostala asi o půl třetí. Teď bylo půl čtvrté a já se na nic nemohla soustředit: na hudbu, učení, čtení, na videa na internetu, počítačovou hru ani na psaní nápadů pro mé příběhy. Musela jsem jen myslet na jedno. Proč mi Hédka napsala, že nás všechny musí v pět vidět na našem místě?

*Mám náladu netrpělivé Verči, která hudruje,
že se čas vleče jako stoletá želva.*

Ví už o těch fotkách na instagramu? Jak se asi cítí?

„Ségra, ráno tam byl muffin, kde je?“

„Snědla ti ho Klára!“ Brácha se nadechoval, a tak jsem rychle dodala. „Byla to nutnost! Hele, co jsme našly na instáci.“ Brácha se ještě mračil a mumlal, že musí zavolat babičce, aby zase upekla muffiny. Zmíkl však, když jsem mu ukázala fotky Hedviky.

„Proto se teď chová jako blbka?“

„Co ty o tom víš?“

„Předevčírem jsem ji potkal na třídě Míru. Pozdravil jsem ji a ona jen něco zahuhňala. Z pekařství vyšla její máma. S tou jsme se normálně pozdravili. Její máma se usmála a zeptala se mě, jak se mi líbí na elektrotechně. Hedvika vyšilovala, že nemá čas na kecání a že už musejí jít. Prostě nervní blbka.“

Brácha odešel do kuchyně, ležela jsem na posteli a dívala se na naše fotky z léta. Všechny čtyři se na nich smějeme, blbneme a děláme

grimasy. Jako třeba tady na této fotce: měly jsme na sobě topy odhalující pupíky a každá ukazovala prstem na ten svůj. Ten den jsme soutěžily o to, kdo má nejhezčí pupík. Vyhrála Erika, ale já jsem byla v závěsu. Ťukla jsem na další fotku. Na ní jsme se chechtaly a ukazovaly na Eričin pupík. Další fotka. Na ní mám dva prsty u mého a Erika má hlavu u mého břicha a snaží se tvářit smutně. V ten okamžik hrála, že bulí a lituje můj pupík, že je až druhý nejhezčí. Vyprskla jsem smíchy. Bože, to bylo ulitlý, ale tak skvěle! Hedvika skončila s pupíkem na posledním místě, a tak si udělala fotku, jak si drží u břicha klobouk a předstírá ten nejzdrčenější výraz. Takových legráček jsme si užívaly celé prázdniny. Teď mi připadá, jako by to bylo tak dávno. Musela jsem napsat Erice.

Já: Eri, brácha mi vyprávěl, jak potkal Hédu. Chovala se jako nervní blbka. Jeho slova.

Erika: Dneska byla taky taková. ☹

Já: V létě byla normální. To musí být tím tancováním.

Erika: Taky si myslím. Moc to žere. ☹

Já: Nebo na to nestačí. Musíme se jí snažit pomoci.

Erika: Když bude chtít. Vnucovat se nebudeme.

Koukala jsem na displej. Tohle jsem nečekala. Myslela jsem, že Erika bude vehementně souhlasit. Hedvika však byla na Eriku v posledních dnech o špetku víc protivná než na nás. Erika k ní vždycky přišla s veselou a odcházela vykulená s pootevřenou pusou. Tohle všechno zapříčinilo, že....

Já: Eri, mám náladu, která připomíná tu dnešní palačinku u oběda.

Erika: Fuj! ☹

Já: Přesně. Chtěla bych, aby to bylo jako předtím.

Erika: Verčo, zkusíme to dát do pořádku. Nešil!

Nevdáme to, dokud Hedvika nebude zase normální.

Já: Jsi báječná, Eri! Mám tě ráda. Nejradši. ☺

Erika: A já tebe, ty naše štiko, úhoři, kapříčku, losose, okoune, candáte, tuňáku... však víš, Rybko! ☺☺☺

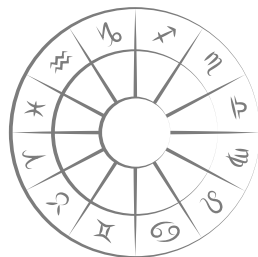
Vyprskla jsem smíchy. Doufám, že tohle nebudu mít na denním pořádku. Proč mi tohle napsala?

Minulý týden mi dala moje babička, která má ráda vše záhadné a nadpřirozené, článek o legendách znamení zvěrokruhu. Opět jsem zářila ve třídě, protože každý chtěl znát svou legendu. Jenomže ne všechny legendy byly optimistické. Erika se čertila: „No páni! Fuj. Jen si přečtete tu mou. Prakticky je to o tom, jak hloupej Herkules zabil lva. Byl to však lev bohyně Héry a ta zvěčnila svého milovaného lva jako souhvězdí na obloze. Podrazák Herkules, chudák lev!“

Podobně na tom byla Klára se svým znamením Beran, kterého obětovali. Klára se durčila, že to je nespravedlivé, protože ten beran byl statečný a chránil děti Phrixuse a Helenu. Já jsem se hrdě napřímila a vytahovala se. „Jo, to my Ryby to máme jiné. Poslouchejte. „Venuše a její synek si hráli na březích Eufratu a Tigridu. Tu se přihnal hrozivý Týfón a chtěl je unést. Venuše se se synkem vrhli do vody, kde je bůh vodstva Neptun proměnil ve dvě vzájemně spojené ryby a ty spolu plavaly v bezpečí jeho říše.“ Dala jsem si ruku na hrud' a povzddechla si. „To je paráda. My Ryby jsme prostě úžasný!“

Jenomže Marek se zahihňal a směrem k zamračené Erice začal citovat. „Jo, jo, kapříci, tuňáci, štíky jsou nejlepší.“

Celá třída se chechtala, jak Erika a Marek začali vyjmenovávat druhy ryb. A já se nakonec smála s nimi, protože se na mě dívali jako na prima holku, kterou prostě chtějí legračně provokovat. Tak jako nyní Erika svým vzkazem na rozloučenou.

Zase mi bylo:

*Skvěle. Mám náladu šťastného delfína.
(Delfín sice není ryba, ale babička mi
vyprávěla, že ve starém Egyptě
delfína považovali za rybu, takže se na mě hodí.)
Mít kamarádku, jako je Erika, je prostě to největší štěstí.*

„Veroniko! Kdo tady nechal ten bordel?“

No nazdar!

V záplavě radosti jsem ani nezaznamenala, že táta přišel domů. Na stolku u sedací soupravy zůstaly talířky a skleničky a drobky po našem holčičím sedánku. „Já to hned uklidím!“

Vběhla jsem do kuchyně/obývacího pokoje a pozdravila tátu. Ten se snažil vypadat přísně, ale jako vždy – moc mu to nešlo. Snažila jsem se nesmát, ale jako vždy – moc mi to nešlo. S tátou je zábava, když hraje, že se zlobí.

„Přijdu domů a hned vidím, že jste tu měly štrúdlou, džusovou, muffinovou party.“

„To byla spíš porada ve stavu nouze.“

Táta pozvedl obočí a trošku zvážněl. Hned jsem ho ubezpečila, že jsem v pořádku. Zato Hedvika asi ne. Mám fajn tátu. Ten mě vzal okolo ramen a řekl: „Každý občas prožívá horší chvíle. Důležité je mít někoho, kdo bude při tobě stát. Hedvika má štěstí, že má tebe. A tím pádem i Eriku a Kláru.“

Pustila jsem se do uklízení stolku a byla zvědavá, co přinese schůzka, na kterou jsem se chystala.

Klára, já i Erika jsme byly na místě v daný čas. Čekaly jsme však na Hedviku, která dorazila skoro s půlhodinovým zpožděním. A tak Klára hned na Hedviku vyštěkla: „Héd'ó, napišeš Verče vzkaz, jak nás nutně musíš vidět.“ Klára se na nás podívala, jako by hledala oporu. „A pak jdeš takhle pozdě? Už jsme chtěly odejít.“

Hedvika se nervózně nadechovala. Tváře nás tři však ukazovaly, že s Klárou souhlasíme. A tak smířlivěji vysvětlila.

„Holky, nemůžu odejít z tréninku, kdy se mi zachce. Normálně končíme před pátou, dneska se to protáhlo.“

Napětí opadlo, i tak jsem ale neměla z téhle schůzky dobrý pocit. I když jsme si daly sraz na tomhle báječném místě.

Naše místo – to je plácek za bytovými domy. Po rozpadajícím se plotě opuštěného domu se plazí břechtan a opodál rostou ovocné stromy. Toto místo jsme našly v létě a hned se nám líbilo. Nebyly jsme daleko od obydlené části. A přesto tu byl takový klid, že jsme si mohly sednout na starou zídku u cesty anebo se vydat po cestě k lesoparku a nevyrušilo nás jediné auto. Občas nějaký jogger, samozřejmě pejskaři nebo třeba maminka s kočárkem, ale nic víc.

V létě jsme si někdy koupily kelímeček zmrzliny, vzaly si čtyři dřívka, s kterými se míchá káva, a pak jsme tady seděly. Zmrzlina kolovala a my se bavily o těch nejbáječnějších holčičích věcech.

Dneska to nevypadalo na tak příjemnou atmosféru.

„Holky, viděly jste ty hnusný fotky! Ty, na kterých jsem na tréninku. To tam nahrála ta nána Zuzka. Musíme vymyslet, jak se jí pomstíme!“

„My?“ zeptala se Erika překvapeně. Klára také povytáhla obočí a podívala se na Hedviku, ale nikterak příjemně. Hedvika nás provrtala tím nejnazlobenějším pohledem.

Vždyť to říkám. Dneska to tady nebude hezký.

„Jasně že my!“ vyjekla Hedvika.

„Vždyť ji ani neznáme. A třeba...“

„Verčo, co to tady meleš. Jsme přece kamarádky. Musíte mi pomoci se pomstít. Chci taky poslat na instáč fotku, na které ta nána bulí. Kdybyste ji viděly, jak je trapná. Vytahuje se, že je nejlepší...“

„Héďo, štve nás, co udělala,“ přerušila ji Klára, „to bylo opravdu podrazácký. Mně ale spíš vadí, že ses nám nesvěřila, že po tréninku brečíš. Myslím, že mluvím za nás tři. My ti chceme pomoci s tím, co se s tebou děje! Abys nebrečela.“

„Já chci, abyste se mnou vymyslely pomstu. Takovou, že ona bude ubulená a vy to pak nějak posměvačně okomentujete.“

Tohle nebyla Hedvika, kterou jsem znala. Hedvika vždycky měla ráda legraci a uměla se někoho zastat. A uličnický se hihňat. Byla pro každou legráčku a pár jich i vymyslela. Eričina máma, paní Březinová, nám říkala. „Vy, Eriko a Veroniko, vypadáte jako uličnický andílci.“ Asi proto, že máme obě dlouhé vlasy a řasy a oblékáme se romanticky.

Poté ukázala na Kláru a Hedviku. „A vy, děvčata, připomínáte skřítky.“ To sedělo, Klára i Hedvika měly rošťácké účesy z kratších vlasů a oblékaly se sportovněji. Nakonec paní Březinová vždycky řekla: „Jste parádní čtyřka.“

Jako by to teď byla minulost. Hedvika měla kruhy pod očima. Očividně si už pár dní nemyla vlasy. Dívala se na nás nazlobeně. Kdy se naposledy s námi zasmála?

„Tak jdete do toho se mnou?“

„Ne,“ zašeptala jsem, protože jsem to neměla odvahu říci nahlas, ale i tak se to nedalo přeslechnout.

Erika vytřeštila oči. Tohle určitě nečekala, protože bývám vždy ta poslední, co se k něčemu rozhoupe. Dneska jsem v tom měla jasno. Erika se postavila vedle mě. „Héďo, jsi naše kámoška, ale do tohohle nejdu.“ Klára také zavrtěla hlavou.

Hedvika vybuchla. „Vy zrádkyně! Nenávidím vás. Hlavně tebe, Verčo! Trapná vzornáčko! Jsi hnusná!“

Tak, a bylo to tady!

*Právě jsem se cítila, jako kdyby mi někdo dal vypít sklenici octa,
poručil nakrájet cibuli (bylo mi do breku),
a dal herdu do zad (bolelo to).*

Hedvika se otočila a pádila pryč. Erika a Klára mě objaly. Stály jsme potichu, až se konečně Klára potichoučku ozvala: „Ksakra, co se to doopravdy děje s Hedvikou?“